

Karalama I

– Dilhun. · 29 Aralık 2021

İnsanları mevsimlere ayırıyorum ve kalbimde yaşattıkları baharı unutamıyorum. O hissiyat kaybolmuyor ama kimse ilk tanıştığın anıyla kalmıyor zaman farklı farklı suretlerini gün yüzüne çıkarıyor ve bu suretlerin çoğu bana uymuyor. Hiçkimse o ilk andaki gibi haliyle kalamıyor her insan bir matruşka bebeği misali içinden küçülerek çoğalan yeni kişilikler çıkarıyor tanıdıkça en küçük halini görüyorsun tanıdıkça farklı bir halini yansıtıyor ve çoğu zaman bu küçülen kişilikler iyiden kötüye doğru sıralanıyor iyi olanın nasıl ilk gördüğümde farklı bir hal aldığına şaşarak o değişimi izliyorum. Bu sebepten de insanları ve değişen hallerinin bende hissettirdiklerini mevsimlere benzetip her birini farklı bir mevsimle özdeşleştiriyorum. Kimi kışı anımsatıyor kimi ise kavurucu sığağı. Kimi buz tutuşumu kimi de yanışımı hatırlatıyor bana.. Belki de bu sebepten gönlüm onlarla yalnızca bir kere konuşabilmeyi dilerdim sonrasında bir daha rast gelmeyelim sonraki anıları katılmasın o ilk anlarıyla bende var olsunlar isterdim çünkü zaman insanları kirletiyor, ne ben onlara ne de onlar bana uymuyor. Hislerimle birlikte öylece heba oluyorum. Şu anımda var olmayan onca insan, sanki hayatıma hiç girmemişler gibi hissettiğim bu buruk sızı da olmasa hakikaten de varlıklarını unutacağım, unutabilmeyi dilerdim...